

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 952/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 36, ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.อ. มาตรา 136, ป.อ. มาตรา 326, ป.อ. มาตรา 328, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 26, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.พ.พ. มาตรา 423, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.ก.การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 9, พ.ร.ก.การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 18, ป.อ. มาตรา 138, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

เดิมโจทก์ร่วมเคยเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนเป็นจำเลยในความผิดฐานหมิ่นประมาท และหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ในคดีหมายเลขดำที่ 481/2558 ซึ่งเป็น การกระทำเดียวกันกับคดีนี้ ต่อมาโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาล เพื่อจะยื่น คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัด อุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสอง กับพวกอีกสองคนต่อศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว ซึ่งเป็น ระยะเวลาภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ และต่อมา เมื่อจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ พวกอีกสองคนให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยก ฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ และเมื่อโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนั้นแม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้อง จำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนในคดีก่อน ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการ สอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าพนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้อง จำเลยทั้งสองหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่า โจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการ เต็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุไว้ในคำร้องแล้วว่า ประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสอง เพื่อที่จะ ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ และได้ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับ พนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องตลอดมา พฤติการณ์จึงหาใช่การถอนฟ้องเด็ดขาดตาม ความหมายของ ป.วิ.อ. มาตรา 36 ไม่ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ กระทบไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328, 83, 91 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 3, 14 (1) จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น อนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องในคดีส่วนแพ่งขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่ วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษา

ว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ความผิดทั้งสองฐานมีอัตราโทษจำคุกเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงาน จำคุกคนละ 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 ปี 4 เดือน กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ (ที่ถูก และยกคำร้องขอให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทน) ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาหรือไม่ เห็นว่า ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาลเพื่อจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาวันที่ 25 มีนาคม 2558 เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน เป็นจำเลยในการกระทำความผิดร่วมกันกับคดีอาญาดังกล่าว ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 ของศาลชั้นต้น วันที่ 27 เมษายน 2558 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ แต่เนื่องจากในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 พวกของจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2559 และมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ภายใน 7 วัน โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2559 หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน คือ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2559 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนี้ แม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าพนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการเด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุในคำร้องขอถอนฟ้องแล้วว่า โจทก์ร่วมประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเพื่อที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีใหม่และโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องกันตลอดมา พฤติการณ์จึงเป็นการแสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าการที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องดังกล่าวก็เพื่อจะเข้าร่วม

เป็นโจทก์ในคดีที่พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองในภายหลังนั่นเอง หากใช่เป็นการถอนฟ้องเด็ดขาดตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 36 ไม่ สหิธินำคดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ระงับไปดังที่บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา และโจทก์ร่วมย่อมมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ ประเด็นตามคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ในปัญหานี้โจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอแต่เพียงว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เนื่องจากเอกสารทั้งสองฉบับระบุชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งว่าคือ จำเลยที่ 1 ทั้งที่เอกสารดังกล่าวมีแถบสีดำปิดบังข้อมูลสำคัญอันเป็นพิรุธต่างจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยทั่วไป และจำเลยที่ 1 ได้ปฏิเสธมาตั้งแต่ต้นว่าจำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับดังกล่าว โดยเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2557 จำเลยที่ 1 ยังเคยเบิกความต่อศาลชั้นต้นในคดีที่จำเลยที่ 1 ฟ้องโจทก์ร่วมเป็นจำเลยฐานหมิ่นประมาทว่า จำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งข้อความตามจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ อีกทั้งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ก็บัญญัติให้ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการส่งข้อมูล การสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ แต่โจทก์และโจทก์ร่วมก็มิได้นำสืบให้ปรากฏถึงรายละเอียดข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ เพื่อแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น อันอาจแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ 1 นอกเหนือไปจากการที่เอกสารดังกล่าวปรากฏชื่อและที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งสามารถปลอมแปลงหรือถูกลักลอบใช้โดยผู้อื่นได้ ลำพังการที่จำเลยที่ 1 มีข้อขัดแย้งกับโจทก์ร่วมมาก่อน หากอาจเป็นข้อสนับสนุนว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยแน่แท้ไม่ เนื่องจากได้ความตามทางนำเสนอของโจทก์และโจทก์ร่วมเองว่า ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้น โจทก์ร่วมได้สั่งให้มีการดำเนินการสอบสวนจนมีการลงโทษทางวินัยแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีหลายรายถึงขั้นให้บุคคลเหล่านั้นพ้นจากราชการ รวมทั้งโจทก์ร่วมยังมีข้อขัดแย้งกับบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีอีกหลายรายอันอาจเป็นเหตุสร้างความขุ่นเคืองให้บุคคลเหล่านั้น ซึ่งนอกจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ยังมีบุคคลซึ่งไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดจัดทำใบปลิวมีข้อความโจมตีกล่าวหาโจทก์ร่วมนำไปปิดและวางเผยแพร่ตามสถานที่สาธารณะทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีการวางไว้ที่ถนนทางข้ามคูโทรศัพท์ โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ และส่งทางไปรษณีย์ไปยังหน่วยงานภายนอกต่าง ๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีพยานหลักฐานใดมานำสืบสนับสนุนให้ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้จัดทำหรือเผยแพร่ใบปลิวดังกล่าวดังนี้ รูปคดีนี้บวดยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 1 ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปยังบุคคลต่าง ๆ หรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์อันเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความตามที่โจทก์บรรยายในคำฟ้องข้อ 2.1 และ ข้อ 2.2 จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการ

โฆษณา ส่วนกรณีของจำเลยที่ 2 ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่าร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์และร่วมกันเผยแพร่ใบปลิว นั้น ทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับการส่งและเผยแพร่ใบปลิวและจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ หรือเป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความเช่นเดียวกับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามฟ้องโจทก์ ข้อ 2.1 และ 2.2 เช่นกัน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ 24 พฤษภาคม 2560 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้แล้ว ซึ่งความในมาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และให้ใช้ความที่บัญญัติใหม่แทน โดยมาตรา 14 ที่บัญญัติใหม่ได้ยกเลิกความในมาตรา 14 (1) จากเดิมที่บัญญัติว่า " (1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน" และบัญญัติความใน (1) ใหม่เป็นว่า " (1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา" มาตรา 14 (1) ที่แก้ไขใหม่จึงใช้กับกรณีกระทำการโดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ทางอินเทอร์เน็ต หรือทางออนไลน์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอม หรือเป็นเท็จ ที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน แต่ไม่ใช้กับกรณีนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการใส่ความผู้อื่นโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งมีบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาระบุไว้ว่าเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทแล้ว การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์ฟ้องจึงย่อมไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ที่บัญญัติในภายหลัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง โดยเฉพาะฟ้องโจทก์ข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ก็ได้บรรยายว่าจำเลยทั้งสองมีการกระทำให้เป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อย่างไร จึงไม่ถึงว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสี่ โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ ฎีกาของโจทก์ร่วมในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่าการที่จำเลยที่ 1 กล่าวปราศรัยใส่ความหมิ่นประมาทเป็นที่เสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของโจทก์ร่วม ย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมอันจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 423 เมื่อพิเคราะห์สถานะของโจทก์ร่วมและพฤติการณ์กระทำความผิดของจำเลยที่ 1 แล้ว เห็นสมควรกำหนดให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555

อันเป็นวันที่กระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนจำเลยที่ 2 มิได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้กระทำการใดอันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว พินิจพิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 328 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 100,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (ที่แก้ไขใหม่) หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้เพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 952/2563 พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์นางสาว น.โจทก์ร่วมนาย ก. กับพวกจำเลย ป.วิ.อ. ม. 36, ม. 39 (2) เดิมโจทก์ร่วมเคยเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนเป็นจำเลยในความผิดฐานหมิ่นประมาท และหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ในคดีหมายเลขดำที่ 481/2558 ซึ่งเป็นการกระทำเดียวกันกับคดีนี้ ต่อมาโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาล เพื่อจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนต่อศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ และต่อมาเมื่อจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ พวกอีกสองคนให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ และเมื่อโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนั้นแม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนในคดีก่อน ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าพนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการเด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุไว้ในคำร้องแล้วว่า ประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสอง เพื่อที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ และได้ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องตลอดมา พฤติการณ์จึงหาใช่การถอนฟ้องเด็ดขาดตามความหมายของ ป.วิ.อ. มาตรา 36 ไม่ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ระงับไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328, 83, 91 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 3, 14 (1) จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องในคดีส่วนแบ่งขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

136, 326, 328 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ความผิดทั้งสองฐานมีอัตราโทษจำคุกเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงาน จำคุกคนละ 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 ปี 4 เดือน กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ (ที่ถูก และยกคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน) ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาหรือไม่ เห็นว่า ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาลเพื่อจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาวันที่ 25 มีนาคม 2558 เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน เป็นจำเลยในการกระทำความผิดร่วมกันกับคดีอาญาดังกล่าว ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 ของศาลชั้นต้น วันที่ 27 เมษายน 2558 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ แต่เนื่องจากในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 พวกของจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2559 และมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ภายใน 7 วัน โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2559 หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน คือ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2559 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนี้ แม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าการที่พนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการเด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุในคำร้องขอถอนฟ้องแล้วว่า โจทก์ร่วมประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเพื่อที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีใหม่และโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องกันตลอดมา พฤติการณ์จึงเป็นการแสดงให้เห็นอย่างแจ้งชัดว่าการที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องดังกล่าวก็เพื่อจะเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีที่พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองในภายหลังนั่นเอง หาใช่เป็นการถอนฟ้อง

เด็ดขาดตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 36 ไม่ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ระงับไปดังที่บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา และโจทก์ร่วมย่อมมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ ประเด็นตามคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ในปัญหานี้โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบแต่เพียงว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เนื่องจากเอกสารทั้งสองฉบับระบุชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งว่าคือ จำเลยที่ 1 ทั้งที่เอกสารดังกล่าวมีแถบสีดำปิดบังข้อมูลสำคัญอันเป็นพินิจต่างจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยทั่วไป และจำเลยที่ 1 ได้ปฏิเสธมาตั้งแต่ต้นว่าจำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับดังกล่าว โดยเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2557 จำเลยที่ 1 ยังเคยเบิกความต่อศาลชั้นต้นในคดีที่จำเลยที่ 1 ฟ้องโจทก์ร่วมเป็นจำเลยฐานหมิ่นประมาทว่า จำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งข้อความตามจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ อีกทั้งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ก็บัญญัติให้ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการส่งข้อมูลการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ แต่โจทก์และโจทก์ร่วมก็ได้นำสืบให้ปรากฏถึงรายละเอียดข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ เพื่อแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทางปลายทาง เส้นทาง เวลา หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น อันอาจแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพันกับจำเลยที่ 1 นอกเหนือไปจากการที่เอกสารดังกล่าวปรากฏชื่อและที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งสามารถปลอมแปลงหรือถูกลักลอบใช้โดยผู้อื่นได้ ลำพังการที่จำเลยที่ 1 มีข้อขัดแย้งกับโจทก์ร่วมมาก่อน หากอาจเป็นข้อสนับสนุนว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยแน่แท้ไม่ เนื่องจากได้ความตามทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมเองว่า ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้น โจทก์ร่วมได้สั่งให้มีการดำเนินการสอบสวนจนมีการลงโทษทางวินัยแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีหลายรายถึงขั้นให้บุคคลเหล่านั้นพ้นจากราชการ รวมทั้งโจทก์ร่วมยังมีข้อขัดแย้งกับบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีอีกหลายรายอันอาจเป็นเหตุสร้างความขุ่นเคืองให้บุคคลเหล่านั้น ซึ่งนอกจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ยังมีบุคคลซึ่งไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดจัดทำใบปลิวข้อความโจมตีกล่าวหาโจทก์ร่วมนำไปปิดและวางเผยแพร่ตามสถานที่สาธารณะทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีการวางไว้ที่ถนนทางข้ามคูโทรศัพท์ โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ และส่งทางไปรษณีย์ไปยังหน่วยงานภายนอกต่าง ๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีพยานหลักฐานใดมานำสืบสนับสนุนให้ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้จัดทำหรือเผยแพร่ใบปลิวดังกล่าวดังนี้ รูปคดีนี้ว่ายังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 1 ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปยังบุคคลต่าง ๆ หรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์อันเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความตามที่โจทก์บรรยายในคำฟ้องข้อ 2.1 และ ข้อ 2.2 จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ส่วนกรณีของจำเลยที่ 2 ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่าร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการส่ง

จดหมายอิเล็กทรอนิกส์และร่วมกันเผยแพร่ใบปลิว นั้น ทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับการส่งและเผยแพร่ใบปลิวและ

จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ หรือเป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความเช่นเดียวกับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกัน

ดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามฟ้องโจทก์ ข้อ 2.1 และ 2.2 เช่นกัน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า จำเลยทั้งสอง

กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ 24 พฤษภาคม 2560 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้แล้ว ซึ่งความในมาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และให้ใช้ความที่บัญญัติใหม่แทน โดยมาตรา 14 ที่บัญญัติใหม่ได้ยกเลิกความในมาตรา 14 (1) จากเดิมที่บัญญัติว่า " (1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน" และบัญญัติความใน (1) ใหม่เป็นว่า " (1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา" มาตรา 14 (1) ที่แก้ไขใหม่จึงใช้กับกรณีกระทำการโดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ทางอินเทอร์เน็ต หรือทางออนไลน์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอม หรือเป็นเท็จ ที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน แต่ไม่ใช้กับกรณีนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการใส่ความผู้อื่นโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งมีบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาระบุไว้ว่าเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทแล้ว การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์ฟ้องจึงย่อมไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ที่บัญญัติในภายหลัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง โดยเฉพาะฟ้องโจทก์ข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ก็มิได้บรรยายว่าจำเลยทั้งสองมีการกระทำอันเป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อย่างไร จึงไม่ถึงว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสี่ โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ ฎีกาของโจทก์ร่วมในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่าการที่จำเลยที่ 1 กล่าวปราศรัยใส่ความหมิ่นประมาทเป็นที่เสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของโจทก์ร่วม ย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมอันจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 423 เมื่อพิเคราะห์สถานะของโจทก์ร่วมและพฤติการณ์กระทำความผิดของจำเลยที่ 1 แล้ว เห็นสมควรกำหนดให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555 อันเป็นวันที่กระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนจำเลยที่ 2 มิได้ร่วมกระทำความผิด

กับจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้กระทำการใดอันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชอบ
ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 136, 328 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้
ลงโทษฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 100,000 บาท โทษจำคุกให้รอการ
ลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (ที่แก้ไขใหม่) หากไม่ชำระค่าปรับ
ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) กับให้จำเลยที่ 1 ใช้
ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่
วันที่ 13 มิถุนายน 2555 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ (อรรถพ วิฑูรากร-เกียรติพงศ์
อมาตยกุล-อารีย์ เตชะหะรุวิจิตร) ศาลจังหวัดอุบลราชธานี - นายพรเทพ รัศมีศาลอุทธรณ์ภาค 3 -
นายธนกฤต กมลวาทน์แหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา
อ.1464/2562 หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์
ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328, 83, 91
พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 3, 14 (1)
จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น
อนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องในคดีส่วนแพ่งขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทน
เป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่ วันที่ทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่า
จะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษา
ว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328 พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ประกอบ
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน
ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกัน
ดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จเป็น
กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่ง
ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกัน
หมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ความผิดทั้งสองฐานมีอัตราโทษจำคุกเท่ากัน ให้ลงโทษฐาน
ร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงาน จำคุกคนละ 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 ปี 4 เดือน กับให้
จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลย
ทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ (ที่ถูก และยกคำร้องขอให้ชดใช้
ค่าสินไหมทดแทน) ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกา
วินิจฉัยแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐาน
หมิ่นประมาทและฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาหรือไม่ เห็นว่า ในคดีอาญาหมายเลขดำที่
1439/2555 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน โดยระบุเหตุผลว่า
"...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาลเพื่อจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็น

โจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาวันที่ 25 มีนาคม 2558 เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน เป็นจำเลยในการกระทำความผิดด้วยกันกับคดีอาญาดังกล่าว ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 ของศาลชั้นต้น วันที่ 27 เมษายน 2558 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ แต่เนื่องจากในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 พวกของจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2559 และมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ภายใน 7 วัน โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2559 หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน คือเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2559 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนี้ แม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าพนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการเด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุในคำร้องขอถอนฟ้องแล้วว่า โจทก์ร่วมประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเพื่อที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีใหม่และโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องกันตลอดมา พฤติการณ์จึงเป็นการแสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าการที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องดังกล่าวก็เพื่อจะเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีที่พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองในภายหลังนั่นเอง หากใช่เป็นการถอนฟ้องเด็ดขาดตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 36 ไม่ สืบพยาน คดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ระงับไปดังที่บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา และโจทก์ร่วมย่อมมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ ประเด็นตามคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ในปัญหานี้โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบแต่เพียงว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เนื่องจากเอกสารทั้งสองฉบับระบุชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งว่าคือ จำเลยที่ 1 ทั้งที่เอกสารดังกล่าวมีแถบสีดำปิดบังข้อมูลสำคัญอันเป็นพริศต่างจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยทั่วไป และจำเลยที่ 1 ได้ปฏิเสธมาตั้งแต่ต้นว่าจำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับดังกล่าว โดยเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2557 จำเลยที่ 1 ยังเคยเบิกความต่อศาลชั้นต้นในคดีที่จำเลยที่ 1 ฟ้องโจทก์ร่วมเป็นจำเลยฐานหมิ่นประมาทว่า จำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งข้อความตามจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ อีกทั้งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ก็บัญญัติให้ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการส่งข้อมูล การสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ แต่โจทก์และโจทก์ร่วมก็มิได้นำสืบให้ปรากฏถึงรายละเอียดข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ เพื่อแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง

ปลายทาง เส้นทาง เวลา หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น อันอาจแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพันกับจำเลยที่ 1 นอกเหนือไปจากการที่เอกสารดังกล่าวปรากฏชื่อและที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งสามารถปลอมแปลงหรือถูกลักลอบใช้โดยผู้อื่นได้ ลำพังการที่จำเลยที่ 1 มีข้อขัดแย้งกับโจทก์ร่วมมาก่อน หากอาจเป็นข้อสนับสนุนว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยแน่แท้ไม่ เนื่องจากได้ความตามทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมเองว่า ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้น โจทก์ร่วมได้สั่งให้มีการดำเนินการสอบสวนจนมีการลงโทษทางวินัยแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีหลายรายถึงขั้นให้บุคคลเหล่านั้นพ้นจากราชการ รวมทั้งโจทก์ร่วมยังมีข้อขัดแย้งกับบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีอีกหลายรายอันอาจเป็นเหตุสร้างความขุ่นเคืองให้บุคคลเหล่านั้น ซึ่งนอกจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ยังมีบุคคลซึ่งไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดจัดทำใบปลิวมีข้อความโจมตีกล่าวหาโจทก์ร่วมนำไปปิดและวางเผยแพร่ตามสถานที่สาธารณะทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีการวางไว้ที่ถนนทางข้ามคูโทรศัพท์ โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ และส่งทางไปรษณีย์ไปยังหน่วยงานภายนอกต่าง ๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีพยานหลักฐานใดมานำสืบสนับสนุนให้ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้จัดทำหรือเผยแพร่ใบปลิวดังกล่าว ดังนั้น รูปคดีนี้ว่า ยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 1 ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปยังบุคคลต่าง ๆ หรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์อันเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความตามที่โจทก์บรรยายในคำฟ้องข้อ 2.1 และ ข้อ 2.2 จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ส่วนกรณีของจำเลยที่ 2 ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่าร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์และร่วมกันเผยแพร่ใบปลิว นั้น ทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับการส่งและเผยแพร่ใบปลิวและจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ หรือเป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความเช่นเดียวกับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามฟ้องโจทก์ ข้อ 2.1 และ 2.2 เช่นกัน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ 24 พฤษภาคม 2560 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้แล้ว ซึ่งความในมาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และให้ใช้ความที่บัญญัติใหม่แทน โดยมาตรา 14 ที่บัญญัติใหม่ได้ยกเลิกความในมาตรา 14 (1) จากเดิมที่บัญญัติว่า " (1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน" และบัญญัติความใน (1) ใหม่เป็นว่า " (1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา" มาตรา 14 (1) ที่แก้ไขใหม่จึงใช้กับกรณีกระทำการโดยทุจริต หรือโดย

หลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ทางอินเทอร์เน็ต หรือทางออนไลน์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ บิดเบือน หรือปลอม หรือเป็นเท็จ ที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน แต่ไม่ใช้กับกรณีนำ เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการใส่ความผู้อื่นโดยประการที่ น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งมีบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาระบุไว้ว่าเป็นความผิดฐาน หมิ่นประมาทแล้ว การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์ฟ้องจึงย่อมไม่เป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ที่ บัญญัติในภายหลัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง โดยเฉพาะฟ้องโจทก์ข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ก็มีได้บรรยายว่าจำเลยทั้งสองมีการกระทำอันเป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่ง ข้อมูลคอมพิวเตอร์อย่างไร จึงไม่ถึงว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสี่ โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิ ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติ ดังกล่าวได้ ฎีกาของโจทก์ร่วมในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์ ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 กล่าวปราศรัยใส่ความหมิ่นประมาทเป็นที่เสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของ โจทก์ร่วม ย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมอันจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 423 เมื่อพิเคราะห์สถานะของโจทก์ร่วมและพฤติการณ์ กระทำผิดของจำเลยที่ 1 แล้ว เห็นสมควรกำหนดให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555 อันเป็นวันที่กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนจำเลยที่ 2 มิได้ร่วมกระทำความผิด กับจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้กระทำการใดอันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชำระ ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว พิพากษาแก่เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 328 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 100,000 บาท โทษจำคุกให้รอการ ลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (ที่แก้ไขใหม่) หากไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่ วันที่ 13 มิถุนายน 2555 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้เพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 3 คำพิพากษานิยมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 952/2563 พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์นางสาว น.โจทก์ร่วมนาย ก. กับพวกจำเลย ป.วิ.อ. ม. 36, ม. 39 (2) เดิมโจทก์ร่วมเคยเป็นโจทก์ฟ้องจำเลย ทั้งสองกับพวกอีกสองคนเป็นจำเลยในความผิดฐานหมิ่นประมาท และหมิ่นประมาทโดยการ โฆษณา ในคดีหมายเลขดำที่ 481/2558 ซึ่งเป็นการกระทำเดียวกันกับคดีนี้ ต่อมาโจทก์ร่วมยื่น คำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาล เพื่อจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ จังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนต่อศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมก็ยื่น

คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้อง จำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ และต่อมาเมื่อจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ พวกอีกสองคน ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ และเมื่อโจทก์ ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน โจทก์ร่วมกันยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ กับพนักงานอัยการ ดังนี้แม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนในคดีก่อน ยัง ไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่า โจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการเด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุไว้ในคำร้อง แล้วว่า ประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสอง เพื่อที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงาน อัยการ และได้ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องตลอดมา พฤติการณ์จึงหาใช่การถอนฟ้องเด็ดขาดตามความหมายของ ป.วิ.อ. มาตรา 36 ไม่ สิทธินำ คดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ระงับไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) โจทก์จึง มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328, 83, 91 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 3, 14 (1) จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอ เข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องในคดีส่วนแพ่งขอให้บังคับจำเลยทั้งสอง ร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่ วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิด หลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันนำเข้าสู่วระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ อันเป็นเท็จเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้าสู่วระบบ คอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงาน กับฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ความผิดทั้งสองฐานมีอัตราโทษจำคุกเท่ากัน ให้ลงโทษฐาน ร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงาน จำคุกคนละ 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 ปี 4 เดือน กับให้ จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลย ทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ (ที่ถูก และยกคำร้องขอให้ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทน) ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐาน หมิ่นประมาทและฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาหรือไม่ เห็นว่า ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาลเพื่อจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็น โจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีได้มีคำสั่ง

ฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาวันที่ 25 มีนาคม 2558 เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน เป็นจำเลยในการกระทำความผิดด้วยกันกับคดีอาญาดังกล่าว ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 ของศาลชั้นต้น วันที่ 27 เมษายน 2558 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ แต่เนื่องจากในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 พวกของจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2559 และมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ภายใน 7 วัน โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2559 หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน คือเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2559 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนี้ แม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าพนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการเด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุในคำร้องขอถอนฟ้องแล้วว่า โจทก์ร่วมประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเพื่อที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีใหม่และโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องกันตลอดมา พฤติการณ์จึงเป็นการแสดงให้เห็นอย่างแจ้งชัดว่าการที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องดังกล่าวก็เพื่อจะเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีที่พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองในภายหลังนั่นเอง หาใช่เป็นการถอนฟ้องเด็ดขาดตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 36 ไม่ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ระงับไปดังที่บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา และโจทก์ร่วมย่อมมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ ประเด็นตามคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ในปัญหานี้โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบแต่เพียงว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เนื่องจากเอกสารทั้งสองฉบับระบุชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งว่าคือ จำเลยที่ 1 ทั้งที่เอกสารดังกล่าวมีแถบสีดำปิดบังข้อมูลสำคัญอันเป็นพิรุธต่างจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยทั่วไป และจำเลยที่ 1 ได้ปฏิเสธมาตั้งแต่ต้นว่าจำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับดังกล่าว โดยเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2557 จำเลยที่ 1 ยังเคยเบิกความต่อศาลชั้นต้นในคดีที่จำเลยที่ 1 ฟ้องโจทก์ร่วมเป็นจำเลยฐานหมิ่นประมาทว่า จำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งข้อความตามจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ อีกทั้งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ก็บัญญัติให้ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการส่งข้อมูล การสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ แต่โจทก์และโจทก์ร่วมก็ได้นำสืบให้ปรากฏถึงรายละเอียดข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ เพื่อแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น อัน

อาจแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ 1 นอกเหนือไปจากการที่เอกสารดังกล่าวปรากฏชื่อ และที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งสามารถปลอมแปลงหรือถูกลักลอบใช้โดยผู้อื่น ได้ ลำพังการที่จำเลยที่ 1 มีข้อขัดแย้งกับโจทก์ร่วมมาก่อน หากอาจเป็นข้อสันนิษฐานว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยแน่แท้ไม่ เนื่องจากได้ความตามทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ ร่วมเองว่า ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้น โจทก์ร่วมได้สั่งให้มีการดำเนินการสอบสวนจนมีการลง โทษทางวินัยแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีหลายรายถึงขั้นให้บุคคลเหล่านั้นพ้นจากราชการ รวมทั้งโจทก์ร่วมยังมีข้อขัดแย้งกับบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีอีกหลายรายอัน อาจเป็นเหตุสร้างความขุ่นเคืองให้บุคคลเหล่านั้น ซึ่งนอกจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ยังมี บุคคลซึ่งไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดจัดทำใบปลิวมีข้อความโจมตีกล่าวหาโจทก์ร่วมนำไปปิดและวาง เผยแพร่ตามสถานที่สาธารณะทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีการวางไว้ที่ถนนทางข้าม ตู้โทรศัพท์ โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ และส่งทางไปรษณีย์ไปยังหน่วยงานภายนอกต่าง ๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีพยานหลักฐานใดมา นำสืบสันนิษฐานให้ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้จัดทำหรือเผยแพร่ใบปลิวดังกล่าวดังนี้ รูปคดีนี้ว่า ยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 1 ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปยังบุคคลต่าง ๆ หรือไม่ จึงให้ ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ อันเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความตามที่โจทก์บรรยายในคำฟ้องข้อ 2.1 และ ข้อ 2.2 จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการ โฆษณา ส่วนกรณีของจำเลยที่ 2 ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่าร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการส่ง จดหมายอิเล็กทรอนิกส์และร่วมกันเผยแพร่ใบปลิว นั้น ทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับการส่งและเผยแพร่ใบปลิวและ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ หรือเป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความเช่นเดียวกับ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกัน ดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามฟ้องโจทก์ ข้อ 2.1 และ 2.2 เช่นกัน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า จำเลยทั้งสอง กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ 24 พฤษภาคม 2560 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลชั้นต้นมี คำพิพากษาคดีนี้แล้ว ซึ่งความในมาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และให้ใช้ความที่บัญญัติใหม่แทน โดยมาตรา 14 ที่บัญญัติใหม่ได้ยกเลิกความในมาตรา 14 (1) จากเดิมที่บัญญัติว่า " (1) นำเข้าสู่ระบบ คอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็น แท้ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน" และบัญญัติความใน (1) ใหม่เป็นว่า " (1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่ น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตาม ประมวลกฎหมายอาญา" มาตรา 14 (1) ที่แก้ไขใหม่จึงใช้กับกรณีกระทำการโดยทุจริต หรือโดย หลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ทางอินเทอร์เน็ต หรือทางออนไลน์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่

บิดเบือน หรือปลอม หรือเป็นเท็จ ที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน แต่ไม่ใช้กับกรณีนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการใส่ความผู้อื่นโดยประการที่ น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งมีบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา ระบุว่า เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทแล้ว การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์ฟ้องจึงย่อมไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ที่บัญญัติในภายหลัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง โดยเฉพาะฟ้องโจทก์ข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ก็ได้บรรยายว่าจำเลยทั้งสองมีการกระทำความผิดอันเป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อย่างไร จึงไม่ถึงว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสี่ โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ ฎีกาของโจทก์ร่วมในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่าการที่จำเลยที่ 1 กล่าวปราศรัยใส่ความหมิ่นประมาทเป็นที่เสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของโจทก์ร่วม ย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมอันจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 423 เมื่อพิเคราะห์สถานะของโจทก์ร่วมและพฤติการณ์กระทำผิดของจำเลยที่ 1 แล้ว เห็นสมควรกำหนดให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555 อันเป็นวันที่กระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนจำเลยที่ 2 มิได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้กระทำการใดอันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว พิพากษาแก่เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 328 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 100,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (ที่แก้ไขใหม่) หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ (อรรถพ วิฑูรากร-เกียรติพงษ์ อมาตยกุล-อารีย์ เตชะหริวัจจิตร) ศาลจังหวัดอุบลราชธานี - นายพรเทพ รัศมีศาลอุทธรณ์ภาค 3 - นายธนกฤต กมลวัฒน์แหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา อ.1464/2562 หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุหมายเหตุ: 2344. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 947/2563 พิมพ์คำพิพากษา โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.2550 มาตรา 76, 152 พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 มาตรา 9, 18 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 138 และเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งของจำเลยมีกำหนด 5 ปี จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้ง

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.2550 มาตรา 76, 152 วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 มาตรา 9, 18 ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ 21 มกราคม 2557

ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา 9 ประกอบมาตรา 11 แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ข้อ 1. ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตาม

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.2550 มาตรา 76, 152 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี และปรับ 40,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 เพิกถอนสิทธิเลือกตั้งของจำเลยมีกำหนด 5 ปี นับแต่วันมีคำพิพากษา โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2556 มีพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2556 ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการเลือกตั้งทั่วไปในวันอาทิตย์ที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 และคณะกรรมการการเลือกตั้งประกาศกำหนดให้วันที่ 26 มกราคม 2557 เวลา 8.00 นาฬิกา ถึงเวลา 15.00 นาฬิกา เป็นวันเวลาลงคะแนนเลือกตั้งก่อนวันเลือกตั้ง ณ ที่เลือกตั้งกลางทั้งในเขตเลือกตั้งและนอกเขตจังหวัด (วันเลือกตั้งล่วงหน้า) กับกำหนดให้สำนักงานเขตบางพลัดเป็นเขตเลือกตั้งที่ 33 กรุงเทพมหานคร อันเป็นสถานที่แห่งหนึ่งในการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้า และเป็นสถานที่เก็บรักษาหีบบัตร บัตรเลือกตั้ง รวมทั้งอุปกรณ์เกี่ยวกับการเลือกตั้ง ต่อมาวันที่ 21 มกราคม 2557 นางสาว ย. นายกรัฐมนตรีในขณะนั้น โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีออกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยให้มีผลบังคับใช้ระหว่างวันที่ 22 มกราคม 2557 ถึงวันที่ 22 มีนาคม 2557 และได้ออกประกาศกับข้อกำหนดห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปหรือกระทำการใดอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในเขตท้องที่ตามประกาศ

สถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงอันเป็นการออกประกาศกับข้อกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2557 เวลาประมาณ 5 นาฬิกา ถึง 8 นาฬิกา จำเลยกับผู้ชุมนุมประมาณ 800 คน ใช้ชื่อว่าคณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขหรือเรียกชื่อย่อว่า กปปส. ได้มาชุมนุมกันที่บริเวณทางเท้าและหน้าประตูทางเข้าออกของสำนักงานเขตบางพลัด โดยนำแผงบล็อกพลาสติกสีส้มมาปิดกั้นการจราจรบนถนน

เจริญสุขนิทวงศ์บริเวณทางเข้าออกหน้าสำนักงานเขตบางพลัด ก็มีการนำโซ่เหล็กและกุญแจคล้องล็อกประตูทางเข้าออกของสำนักงานเขตบางพลัด การชุมนุมมีการใช้รถยนต์ที่มีเครื่องขยายเสียงและมีผู้ชุมนุมหลายคนรวมทั้งจำเลยได้ขึ้นไปปราศรัยบนรถยนต์ โดยปราศรัยทำนองให้เลื่อนการเลือกตั้งออกไปเนื่องจากต้องการให้มีการปฏิรูปประเทศก่อน คณะกรรมการการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้งที่ 33 กรุงเทพมหานคร (เขตบางพลัด) เกรงจากกลุ่มผู้ชุมนุมไม่ให้ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการจัดให้มีการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าและไม่ให้ขัดขวางผู้มี

สิทธิเลือกตั้งในการที่จะเข้าไปใช้สิทธิลงคะแนนเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งที่อยู่ในพื้นที่ของ
สำนักงานเขตบางพลัด แต่คณะกรรมการการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้งดังกล่าวไม่สามารถเจรจา
ให้ผู้ชุมนุมไม่ให้ขัดขวางการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าได้ คณะกรรมการการเลือกตั้งประจำ
เขตเลือกตั้งจึงประชุมกันแล้วเห็นว่า อาจมีการขัดขวางที่รุนแรงหากมีผู้จะมาใช้สิทธิเลือกตั้ง
พยายามที่จะเข้ามาในสำนักงานเขตที่หน่วยลงคะแนนเลือกตั้งตั้งอยู่ อันอาจเป็นอันตรายต่อ
ร่างกายและชีวิตของประชาชนผู้จะมาใช้สิทธิเลือกตั้งล่วงหน้ารวมทั้งเจ้าหน้าที่ดำเนินการเลือกตั้ง
ได้และอาจเกิดปัญหาความรุนแรงขยายต่อไปอีก จึงลงมติให้ประกาศงดการลงคะแนนเลือก
ตั้งล่วงหน้า และปิดประกาศงดการเลือกตั้งล่วงหน้าที่หน้าสำนักงานเขตเวลา 8.45 นาฬิกา
หลังจากนั้นกลุ่มผู้ชุมนุมยกเลิกการชุมนุมและสลายตัวไป ต่อมาวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2557
ศาลแพ่งมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ 544/2557 ห้ามมิให้นางสาว ย. รักษาการ
นายกรัฐมนตรีกับพวกรวม 3 คน ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าว นำประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มี
ความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี
และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มาใช้บังคับเพื่อการออกประกาศและข้อกำหนดที่ออก
ตามความในมาตรา 9 และมาตรา 11 แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน
พ.ศ.2548 และให้ข้อบังคับตามประกาศและข้อกำหนดดังกล่าวไม่มีผลบังคับต่อโจทก์ในคดี
ดังกล่าวและประชาชนนับแต่วันที่ลงประกาศและข้อกำหนด กับห้ามกระทำการต่าง ๆ รวม 9
ข้อ และศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ 5/2557 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2557 ว่า พระราชกฤษฎีกา
สภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2556 เฉพาะในส่วนที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็น
การเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 มิได้จัดการให้มีการเลือกตั้งวันเดียวกันทั่ว
ราชอาณาจักร เป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา 108 วรรคสอง มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้อง
วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า นาย ส. พยานจำเลย
เบิกความว่า ที่ประชุมคณะกรรมการคดีพิเศษมีมติให้กรณีนาย ท. กับพวกที่ถูกกล่าวหา
กระทำความผิดอาญาสืบเนื่องจากการชุมนุมทางการเมืองในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และบาง
จังหวัดตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2556 เป็นต้นมา รวมถึงบุคคลอื่นที่มีส่วนในการกระทำความผิดด้วย
และความผิดที่ต่อเนื่องหรือเกี่ยวพันกันเป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (2) แห่ง
พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 และมีมติให้มีพนักงานอัยการหรืออัยการทหาร
แล้วแต่กรณีมาสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษตามมาตรา 32 มติคณะกรรมการคดี
พิเศษดังกล่าวได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2556 โดยไม่ปรากฏ
ข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่าง
หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547
เมื่อศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า กคพ. มีการออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดี
พิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องไว้ ทั้งไม่ปรากฏว่ากรมสอบสวนคดีพิเศษและ
พนักงานสอบสวนในคดีนี้มีข้อตกลงกันไว้อย่างไรในการปฏิบัติหน้าที่สอบสวนคดีนี้ ฉะนั้น การที่
พนักงานสอบสวนคดีนี้ส่งมอบการสอบสวนคดีนี้ให้แก่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและไปให้ปากคำ
แก่พนักงานสอบสวนในการสอบสวนคดีนี้ การสอบสวนคดีนี้จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบ พนักงาน
อัยการโจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้อง จำเลยจึงฎีกาว่ามีการออกข้อบังคับดังกล่าวแล้ว เมื่อจำเลยมิได้ยก
ข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างในศาลชั้นต้น กรณีจึงไม่มีปัญหามาสู่การวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์
ว่า คณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่

เกี่ยวข้องตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 สำหรับคดีนี้แล้วหรือไม่ ดังนี้ แม้ปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยก็ตาม แต่การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบในศาลชั้นต้น เมื่อจำเลยมิได้ยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นในศาลชั้นต้น ข้อเท็จจริงที่ว่าคณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐเกี่ยวข้องตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 แล้ว จึงไม่อาจนำมารับฟังได้ การที่จำเลยเพิกยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นในชั้นฎีกา จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ฎีกาของจำเลยจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และ 252 ประกอบ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า คำพิพากษาศาลแพ่งในคดีหมายเลขแดงที่ 544/2557 มีผลให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันฝ่าฝืนข้อกำหนดและประกาศที่ห้ามชุมนุมหรือมั่วสุมหรือกระทำการใดอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในท้องที่ที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงหรือไม่ เห็นว่า ในวันเกิดเหตุ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครและข้อกำหนดห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปภายในเขตพื้นที่ที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินดังกล่าวยังมีผลใช้บังคับอยู่แม้เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2557 ซึ่งเป็นวันหลังจากวันที่จำเลยกระทำความผิดคดีนี้ ศาลแพ่งมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ 544/2557 มีผลให้ข้อกำหนดและประกาศไม่อาจบังคับต่อจำเลยและประชาชนได้อีกต่อไป แต่คำพิพากษาศาลแพ่งไม่ได้มีผลเป็นการลบล้างว่าไม่มีการกระทำของจำเลยเกิดขึ้นในวันดังกล่าวที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดและประกาศหรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามกฎหมายแต่อย่างใด กรณีไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อสุดท้ายว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 5/2557 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2557 มีผลให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันกระทำการโดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งใช้สิทธิได้หรือขัดขวางมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเข้าไป ณ ที่ลงคะแนนเลือกตั้งหรือไม่ เห็นว่า ก่อนที่ศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัยที่ 5/2557 พระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2556 เฉพาะในส่วนที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 มิได้จัดการให้มีการเลือกตั้งวันเดียวกันทั่วราชอาณาจักร เป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา 108 วรรคสองนั้น การดำเนินงานของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่ได้มีการจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 ยังชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ดังนี้ การที่คณะกรรมการการเลือกตั้งจัดให้มีการเลือกตั้งล่วงหน้าและเลือกตั้งนอกเขตในวันที่ 26 มกราคม 2557 และการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 จึงเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย เมื่อจำเลยกระทำความผิดในวันที่ 26 มกราคม 2557 ซึ่งเป็นวันที่มีการเลือกตั้งล่วงหน้าก่อนที่ศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัยที่ 5/2557 แล้ว คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวจึงหาไม่ผลต่อการกระทำผิดของจำเลยในความผิดฐานร่วมกันกระทำการโดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งใช้สิทธิได้หรือขัดขวางมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเข้าไป ณ ที่ลงคะแนนเลือกตั้งแต่อย่างใดไม่ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน ดูฉบับย่อฎีกาตัดสิน

เกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 947/2563 พนักงานอัยการ
สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์นาย ธ.จำเลย ป.อ. ม. 2 วรรคสอง, ม. 138 ป.วิ.อ. ม. 15 ป.วิ.พ. ม.
225 วรรคหนึ่ง, ม. 252 พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
และการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.2550 ม. 76, ม. 152 วรรคหนึ่ง พ.ร.ก.การบริหารราชการใน
สถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ม. 9, ม. 11, ม. 18 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่ง
สมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.2550 มาตรา 76, 152 พระราชกำหนดการบริหารราชการใน
สถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 มาตรา 9, 18 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 138 และเพิกถอน
สิทธิเลือกตั้งของจำเลยมีกำหนด 5 ปี จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.2550 มาตรา 76, 152 วรรคหนึ่ง
พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 มาตรา 9, 18 ประกาศ
สถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุม
แก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ 21 มกราคม 2557
ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา 9 ประกอบมาตรา 11 แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการ
ในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ข้อ 1. ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำ
ของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่ง
สมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.2550 มาตรา 76, 152 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี และปรับ 40,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้
2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 เพิกถอนสิทธิเลือกตั้งของจำเลยมีกำหนด 5 ปี นับแต่วันมี
คำพิพากษา โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า
ข้อเท็จจริงในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2556 มีพระราชกฤษฎีกายุบ
สภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2556 ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการเลือกตั้งทั่วไปใน
วันอาทิตย์ที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 และคณะกรรมการการเลือกตั้งประกาศกำหนดให้วันที่ 26
มกราคม 2557 เวลา 8.00 นาฬิกา ถึงเวลา 15.00 นาฬิกา เป็นวันเวลาลงคะแนนเลือกตั้งก่อนวัน
เลือกตั้ง ณ ที่เลือกตั้งกลางทั้งในเขตเลือกตั้งและนอกเขตจังหวัด (วันเลือกตั้งล่วงหน้า) กับ
กำหนดให้สำนักงานเขตบางพลัดเป็นเขตเลือกตั้งที่ 33 กรุงเทพมหานคร อันเป็นสถานที่แห่งหนึ่ง
ในการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้า และเป็นสถานที่เก็บรักษาหีบบัตร บัตรเลือกตั้ง รวมทั้งอุปกรณ์
เกี่ยวกับการเลือกตั้ง ต่อมาวันที่ 21 มกราคม 2557 นางสาว ย. นายกรัฐมนตรีในขณะนั้น โดยความ
เห็นชอบของคณะรัฐมนตรีออกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่
กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัด
สมุทรปราการ โดยให้มีผลบังคับใช้ระหว่างวันที่ 22 มกราคม 2557 ถึงวันที่ 22 มีนาคม 2557 และ
ได้ออกประกาศกับข้อกำหนดห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปหรือ
กระทำการใดอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในเขตท้องที่ตามประกาศ
สถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงอันเป็นการออกประกาศกับข้อกำหนดโดยอาศัยอำนาจตาม
พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2557

เวลาประมาณ 5 นาฬิกา ถึง 8 นาฬิกา จำเลยกับผู้ชุมนุมประมาณ 800 คน ใช้ชื่อว่าคณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขหรือเรียกชื่อย่อว่า กปปส. ได้มาชุมนุมกันที่บริเวณทางเท้าและหน้าประตูทางเข้าออกของสำนักงานเขตบางพลัด โดยนำแผงบล็อกพลาสติกสีส้มมาปิดกั้นการจราจรบนถนน จรัญสนิทวงศ์บริเวณทางเข้าออกหน้าสำนักงานเขตบางพลัด กับการนำโซ่เหล็กและกุญแจคล้องล็อกประตูทางเข้าออกของสำนักงานเขตบางพลัด การชุมนุมมีการใช้รถยนต์ที่มีเครื่องขยายเสียง และมีผู้ชุมนุมหลายคนรวมทั้งจำเลยได้ขึ้นไปปราศรัยบนรถยนต์ โดยปราศรัยทำนองให้เลื่อนการเลือกตั้งออกไปเนื่องจากต้องการให้มีการปฏิรูปประเทศก่อน คณะกรรมการการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้งที่ 33 กรุงเทพมหานคร (เขตบางพลัด) เจรจากับกลุ่มผู้ชุมนุมไม่ให้ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการจัดให้มีการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าและไม่ให้ขัดขวางผู้มีสิทธิเลือกตั้งในการที่จะเข้าไปใช้สิทธิลงคะแนนเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งที่อยู่ในพื้นที่ของสำนักงานเขตบางพลัด แต่คณะกรรมการการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้งดังกล่าวไม่สามารถเจรจาให้ผู้ชุมนุมไม่ให้ขัดขวางการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าได้ คณะกรรมการการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้งจึงประชุมกันแล้วเห็นว่า อาจมีการขัดขวางที่รุนแรงหากมีผู้จะมาใช้สิทธิเลือกตั้งพยายามที่จะเข้ามาในสำนักงานเขตที่หน่วยลงคะแนนเลือกตั้งตั้งอยู่อันอาจเป็นอันตรายต่อร่างกายและชีวิตของประชาชนผู้จะมาใช้สิทธิเลือกตั้งล่วงหน้ารวมทั้งเจ้าหน้าที่ดำเนินการเลือกตั้งได้และอาจเกิดปัญหาความรุนแรงขยายต่อไปอีก จึงลงมติให้ประกาศงดการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้า และปิดประกาศงดการเลือกตั้งล่วงหน้าที่หน้าสำนักงานเขตเวลา 8.45 นาฬิกา หลังจากนั้นกลุ่มผู้ชุมนุมยกเลิกการชุมนุมและสลายตัวไป ต่อมาวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2557 ศาลแพ่งมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ 544/2557 ห้ามมิให้นางสาว ย. รักษาการนายกรัฐมนตรีกับพวกรวม 3 คน ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าว นำประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มาใช้บังคับเพื่อการออกประกาศและข้อกำหนดที่ออกตามความในมาตรา 9 และมาตรา 11 แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 และให้ข้อบังคับตามประกาศและข้อกำหนดดังกล่าวไม่มีผลบังคับต่อโจทก์ในคดีดังกล่าวและประชาชนนับแต่วันที่ลงประกาศและข้อกำหนด กับห้ามกระทำการต่าง ๆ รวม 9 ข้อ และศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ 5/2557 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2557 ว่า พระราชกฤษฎีกาขุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2556 เฉพาะในส่วนที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 มิได้จัดการให้มีการเลือกตั้งวันเดียวกันทั่วราชอาณาจักร เป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา 108 วรรคสอง มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า นาย ส. พยานจำเลยเบิกความว่า ที่ประชุมคณะกรรมการคดีพิเศษมีมติให้กรณีนาย ท. กับพวกที่ถูกกล่าวหากระทำความผิดอาญาสืบเนื่องจากการชุมนุมทางการเมืองในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และบางจังหวัดตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2556 เป็นต้นมา รวมถึงบุคคลอื่นที่มีส่วนในการกระทำความผิดด้วยความผิดที่ต่อเนื่องหรือเกี่ยวพันกันเป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 และมีมติให้มีพนักงานอัยการหรืออัยการทหารแล้วแต่กรณีมาสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษตามมาตรา 32 มติคณะกรรมการคดีพิเศษดังกล่าวได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2556 โดยไม่ปรากฏ

ข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 เมื่อศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่า กคพ. มีการออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องไว้ ทั้งไม่ปรากฏว่ากรมสอบสวนคดีพิเศษและพนักงานสอบสวนในคดีนี้มีข้อตกลงกันไว้อย่างไรในการปฏิบัติหน้าที่สอบสวนคดีนี้ ฉะนั้น การที่พนักงานสอบสวนคดีนี้ส่งมอบการสอบสวนคดีนี้ให้แก่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและไปให้ปากคำแก่พนักงานสอบสวนในการสอบสวนคดีนี้ การสอบสวนคดีนี้จึงเป็นการสอบสวนที่ขอบ พนักงานอัยการโจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้อง จำเลยจึงฎีกาว่ามีการออกข้อบังคับดังกล่าวแล้ว เมื่อจำเลยมิได้ยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างในศาลชั้นต้น กรณีจึงไม่มีปัญหาสู่การวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ว่า คณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 สำหรับคดีนี้แล้วหรือไม่ ดังนี้ แม้ปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยก็ตาม แต่การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบในศาลชั้นต้น เมื่อจำเลยมิได้ยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นในศาลชั้นต้น ข้อเท็จจริงที่ว่าคณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกข้อบังคับการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐเกี่ยวข้องกับตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 แล้ว จึงไม่อาจนำมารับฟังได้ การที่จำเลยเพิกยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นในชั้นฎีกา จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ฎีกาของจำเลยจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และ 252 ประกอบ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า คำพิพากษาศาลแพ่งในคดีหมายเลขแดงที่ 544/2557 มีผลให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันฝ่าฝืนข้อกำหนดและประกาศที่ห้ามชุมนุมหรือมั่วสุมหรือกระทำการใดอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในท้องที่ที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงหรือไม่ เห็นว่า ในวันเกิดเหตุ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครและข้อกำหนดห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปภายในเขตพื้นที่ที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินดังกล่าวยังมีผลใช้บังคับอยู่แม้เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2557 ซึ่งเป็นวันหลังจากวันที่จำเลยกระทำความผิดคดีนี้ ศาลแพ่งมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ 544/2557 มีผลให้ข้อกำหนดและประกาศไม่อาจบังคับต่อจำเลยและประชาชนได้อีกต่อไป แต่คำพิพากษาศาลแพ่งไม่ได้มีผลเป็นการลบล้างว่าไม่มีการกระทำของจำเลยเกิดขึ้นในวันดังกล่าวที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดและประกาศหรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามกฎหมายแต่อย่างใด กรณีไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อสุดท้ายว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 5/2557 ลงวันที่ 21 มีนาคม 2557 มีผลให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันกระทำการโดยไม่เป็นอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อบังคับใช้สิทธิเลือกตั้งใช้สิทธิได้หรือขัดขวางมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเข้าไป ณ ที่ลงคะแนนเลือกตั้งหรือไม่ เห็นว่า ก่อนที่ศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัยที่ 5/2557 พระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2556 เฉพาะในส่วนที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 มิได้จัดการให้มีการเลือกตั้งวันเดียวกันทั่วราชอาณาจักร เป็นการไม่ชอบด้วย

รัฐธรรมนูญ มาตรา 108 วรรคสองนั้น การดำเนินงานของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่ได้มีการจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 ยังชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ดังนี้ การที่คณะกรรมการการเลือกตั้งจัดให้มีการเลือกตั้งล่วงหน้าและเลือกตั้งนอกเขตในวันที่ 26 มกราคม 2557 และการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2557 จึงเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย เมื่อจำเลยกระทำความผิดในวันที่ 26 มกราคม 2557 ซึ่งเป็นวันที่มีการเลือกตั้งล่วงหน้าก่อนที่ศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัยที่ 5/2557 แล้ว คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวจึงหาผลต่อการกระทำความผิดของจำเลยในความผิดฐานร่วมกันกระทำการโดยไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งใช้สิทธิได้หรือขัดขวางมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเข้าไป ณ ที่ลงคะแนนเลือกตั้งแต่อย่างใดไม่ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ชาติชาย โฆษิตวัฒนฤกษ์ · พิสุทธิ ศรีขจร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/952/2563>